

Práce je historicko-sociologickým pohledem na ženu a rodinu ve středních vrstvách 19. a 20. století v aplikaci na život Antonie Kučerové, rozené Novopacké. K práci byla využita pozůstalost Antonie Novopacké, dobová periodika a primární a sekundární literatura.

Dívky byly od útlého věku vychovávány k roli manželek a hospodyň, a proto jejich hlavním cílem bylo založit rodinu. Status manželky byl v té době velice důležitý. Svobodné dívky měly situaci ve společnosti ztíženou. Důležitým atributem manželství bylo plození dětí. Dívky však na toto nebyly většinou vůbec připraveny, na rozdíl od mladých mužů, u kterých se určité sexuální zkušenosti předpokládaly. Cit a sexualita byla v manželství 19. a počátku 20. století spíše upozaděna.

Rodina v 19. a 20. století byla závislá na otci, který byl jejím živitelem a ochráncem. Pokud otec zemřel, dostala se rodina často do problematické situace, a proto se vdova snažila nalézt dalšího životního partnera. Žena v této době však byla též nepostradatelnou součástí rodiny, starala se o chod domácnosti a samozřejmě o výchovu dětí, proto po smrti manželky hledal i vdovec další ženu, především pokud měl malé děti.

Průměrná vdaná žena porodila v sedmdesátých letech 19. století přibližně šest až sedm dětí, z nichž se díky stále vysoké dětské úmrtnosti dožily patnácti let tři až čtyři děti. Na počátku 20. století se počet dětí v rodinách snížil a zároveň se díky lepší lékařské péči snížil i počet úmrtí kojenců a batolat.

Jednotlivé kapitoly informují o životě Antonie Novopacké, ve snaze postihnout každodennost rodiny ve středních vrstvách. Život průměrné středostavovské ženy se mezi rokem 1870 a 1900 změnil především v přístupu k dětem, kterých se k přelomu století rodilo stále méně, a žena tedy měla na své děti více času.

Vztah k manželovi se proměnil jen v některých rodinách, ale domnívám se, že v rodině Antonie k této změně nedošlo, a to i přesto, že ve druhém manželství prožívala více lásky než v prvním manželství.